

Butlletí del Centre Català de Lausana

Rue de Genève 91

1004 LAUSANNE

ARBECA. Els Vilars

N. 105

Setembre 2012

CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

Rue de Genève 91
1004 LAUSANNE

☎ 021 625 93 86
CCP: 10-8336-2

e-mail: ccl@catalanssuissa.org

Butlletí N° 105

Setembre 2012

SUMARI

	Pàgina
EDITORIAL	3
ARBECA, per Mercè Amela	4 i 5
PATRIMONI DE LA UNESCO, per Francesc Bellmunt.....	6
PÀTRIA, de Claudi Omar i Barberà	7
TURISME A CATALUNYA	8
ELOGI DE LA MIGDIADA	9
ÒBIT DE JOSEP MARIA AINAUD DE LASARTE	9
DIBUIXOS DEL CONCURS INFANTIL DE SANT JORDI.....	10
CONCURS LITERARI SANT JORDI 2012 DEL CCL	11 i 12
LE CONTE DE KIRZULEV, per Pierrette Kirchner	13 a 15
FELICITACIÓ A NÚRIA GORRITE	15
LA ROJA; LA ROJITA = TOTS ROJOS, per Pere Canyameres Petit	16 i 17
AUCA DELS CASTELLERS, per Ramon Cuéllar i Joan Vilamala	18 i 19
PREMIS J. M. BATISTA I ROCA	20
ARA FA 30 ANYS de Josep Grau i Collell.....	21 a 23
CONCURS	23
LA GRANDE TABLE DE MORGES	24
PARAULES PER MEDITAR	25
PLAÇA MAJOR	26 i 27
NOTES SOBRE FUTBOL	28 i 29
ACTIVITATS DEL CENTRE	30 a 33
ENS HEM ASSABENTAT	33

ISSN 1012 - 4039

*Butlletí realitzat amb el suport de la
Secretaria de Relacions Exteriors del
Departament de la Presidència de la
Generalitat de Catalunya*

EDITORIAL

Un cop més, acabades les vacances, engeguem un nou curs amb molta força i il·lusió. Aquest cop, pels membres de la Junta i per tots aquells col·laboradors habituals del CCL serà un xic especial, i és que estarem acompanyats per quatre socis corporatius que han volgut formar part del nostre projecte. Són quatre empreses a les que volem ajudar tant o més com elles ens estan ajudant a nosaltres. Les trobareu anunciades a la nostra circular, al butlletí, a la nostra pàgina web i al nostre local. Si no les coneixeu encara, no dubteu en descobrir-les, valen la pena!

Per si això no fos poc, estem esperant l'arribada d'un becari que ens ha estat concedit per la Generalitat i que estarà amb nosaltres els propers nous mesos per tal d'ajudar-nos a desenvolupar i implementar nous projectes que tenim en ment. Volem creure que aquest és un reconeixement que se'ns atorga per la feina que des de fa temps estem realitzant.

I és que cada cop som més i més variats, i això és indubtablement molt bo i ens sentim molt orgullosos. Ho podem veure a diversos nivells: En la composició de la Junta, en els participants de les activitats, en el grup de joves i fins i tot en els nens. Aquest, de fet, ha de ser el seu any, i per això, pares, mares, avis i àvies hem de ser còmplices. Nosaltres volem posar tot de la nostra part perquè el CCL sigui un punt de contacte dels nens amb la cultura catalana i amb la transmissió de les festes tradicionals.

Un exemple recent és la participació en la Grande Table de Morges, una fira gastronòmica on Catalunya va estar molt ben representada gràcies a l'esforç de més de 40 persones que van regalar-nos el seu temps i esforç. Un èxit a tots els nivells i una mostra del que podem arribar a fer treballant junts.

Comencem el nou curs amb sardanes, Barça, cinema, cursos de català, puntes, conferències, tallers, festes tradicionals, sopars... i alguna sorpresa més que tenim guardada.

A mi m'agrada aquest CCL, i a tu?

Xavier Urbaneja

ARBECA

El duc de Cardona tenia el seu Castell residencial a Arbeca i quan era citat per afers polítics a les Corts Catalanes a Barcelona, conten que no estava gaire al corrent dels afers que s'hi debatien i que sovint ni sabia de què li parlaven, puig que vivint allunyat de la capital en aquella època (segle XV), poc s'assabentava dels esdeveniments. D'aquí ve que quan un no sap coses que aparentment hauria de saber, li diuen *sembla que vinguis d'Arbeca*.

Vista general d'Arbeca

Però apart aquesta anècdota, del que us volia parlar referent a aquest petit poble de la comarca de les Garrigues d'uns 3000 habitants, és del seu patrimoni artístic i molt espacialment de la Fortalesa Ibèrica dels Vilars,

ubicada dins del terme d'aquesta població.

Aquesta fortalesa, construïda ara fa uns 2800 anys és molt important en el món ibèric català i per això en el 1998 fou declarada *Bé Cultural d'Interès Nacional*. Té un caràcter purament defensiu, ja que les tres quartes parts de la seva superfície corresponien a la muralla de cinc metres d'amplada amb dotze imposants torres.

El lloc fou habitat durant uns 400 anys per gent que pertanyia a la civilització dels *campes d'urnes*, bastant estesa en Europa i anomenada així perquè tenien el costum d'incinerar i enterrar en vasos de ceràmica les cendres dels seus morts. Era una civilització molt avançada en la seva època i tenien grans coneixements d'agricultura i ramaderia.

Finalment sembla que la fortalesa es va abandonar perquè esdevingué massa petita.

A diferència d'altres fortaleses (sobretot les de l'edat mitjana) que es troben en llocs elevats, la d'Arbeca està situada enmig de camps molt plans.

Arbeca. Vista parcial de la fortalesa Els Vilars

Actualment s'hi està encara treballant per posar en valor aquestes importants restes arqueològiques, no gaire conegudes del públic en general i que sens dubte val la pena de visitar.

El que ja no podreu veure és el castell dels Cardona, considerat en la seva època com un dels millors de Catalunya, del qual se'n conserven detallades descripcions, una de les quals ens diu que tenia tantes finestres com dies té l'any, totes amb reixes daurades. Fou expressament enderrocat, com ho foren tots els castells de Catalunya que s'havien aixecat contra Felip V. El castell doncs ja no existeix, però les pedres si, ja que bona part de les de l'església i altres cases del poble procedeixen d'aquells enderrocs.

Arbeca. Vista parcial de la fortalesa Els Vilars

Podreu visitar però altres curiositats del poble, especialment *El Molí d'Oli*, oli d'aquestes famoses olives arbequines, fruit d'aquells oliveros que al segle XVIII el duc de Medinaceli va portar de Palestina.

Mercè Amela

urban & sweet wear • design • accessories • fresh art

Fashion design, image & your smile [Home](#) [About Us](#) [Woman](#) [Man](#) [Kids](#) [Sales](#) [News](#) [More...](#) [Contact](#)

Grand Rue 56, 1095 Lutry, Switzerland
+41 (0)79 838 95 28
Monday: closed
Tuesday: 15h 00 to 18 h 00
Wednesday, Thursday, Friday:
10h00 to 12 h 00 and 15 h 00 to 18 h 00
Saturday: 10 h 00 – 13 h 00
Our shop will be closed for vacations from August 4th until August 26th

NEW SELLING POINT IN ST. SULPICE
Wellness space: Un Monde à Part/ Tél : 021 / 617.33.33
sales by appointment / Sur rendez-vous...
Lu-Ve 10h00-19h00 - Sa 9h00-14h00

Contact us:
five-oh@hispeed.ch

Contact Us

PATRIMONI MUNDIAL DE LA UNESCO EN TERRES CATALANES

Continuant el la descripció de les obres per les quals la UNESCO ens ha distingit, avui ens toca senyalar LA PATUM DE BERGA

En temps antics i potser no tan antics, ja que encara hi ha molta gent que recorda les vivències del segle passat, la festa del Corpus era una de les grans diades del culte catòlic, ja que com diuen els castellans :

*Tres jueves hay en el año, que relucen más que el sol
Jueves Santo, Corpus Christi y el día de la Ascensión*

Actualment la religiositat ha caigut en picat, al menys en les esferes en que ens movem. No obstant, algunes d'aquelles gran festes religioses, han deixat unes seqüeles que s'han convertit en tradicions, com aquestes del Corpus, amb les ballades de gegants, les catifes de flors

escampades artísticament pels carrers de pobles i ciutats i també molt especialment amb la Patum de Berga, que en l'any 2005 la UNESCO va declarar *Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat*.

Aquesta singular representació sacro-històrico-popular té els seus orígens en el segle XIV i en el transcurs dels anys s'ha anat consolidant, arribant a obtenir una grandiosa popularitat. Essencialment consisteix en unes representacions parateatral, generalment de caràcter religiós, però també d'altres netament d'origen pagà. És una festa difícil de descriure, perquè per molts detalls que s'anomenin no donaran mai la idea de l'ambient que s'hi respira quan un té la sort de ser-hi present.

Només el fet que la UNESCO la declarés *Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat*, ens dóna la dimensió de l'importància de La Patum. Anar-hi i presenciar-la en persona és la solució per comprendre-la bé.

Francesc Bellmunt

PÀTRIA

És massa vella la teoria
que forja els pobles amb simetria...
L'afrau, la plana, l'altiu serrat,
tot baixó és terra que no s'amida,
ni es ven ni es compra. Gran o esquifida,
tot baixó és Pàtria. Déu ho ha signat.

I això en receptes no es pot escriure,
ni mai caduca son dret a viure.
La Pàtria és Pàtria. És Pàtria i proud.
Se'n té sols una i ella és mare,
malgrat li giri tothom la cara...
Res damunt d'ella. Tot ella ho mou.

No és plet de límits ni de fronteres ;
les seves ratlles sempre enciseres
les canta l'aire, les marca el cel,
les veu bé l'ànima de nostra raça
i les precisen per tot on passa
l'aigua amb ses venes, l'arbre amb sa arrel.

No es fan les Pàtries per fantasia,
ni s'emmanlleven, ni van a tria,
ni menys s'imposen ni es deixen mai ;
la sang que en dóna la nostra mare
serà sang meva sempre i encara
que per vessar-la manqués espai
Ni amb lleis ni sense por abolir-se
el que Déu posa per distingir-se
pobles i races, gents i nacions;
la llengua és nervi i és fesomia;
poble que amb ella sap fer sa via
mai podran veure'l de genollons

Verb de la Pàtria, la llengua nostra
es foc de l'ànima, color del rostre,
llum de la vista, força del braç;
només té un signe i una veu sola;
es reina encara, que no tremola
per més que vulguin barrar-li el pas.
Reina de casa, d'aquesta terra.
Amb ella hem feta la pau o guerra,
mes de traïr-la no hem pas pogut.
Ella ha estat sempre la nostra glòria ;
ella ens ha escrita la pròpia història
i sols per ella no havem caigut.

Vexada o forta, la Pàtria és viva
i sa alenada sencera arriba
a Déu i als homes, al cel i al món ;
per tot on troba la porta oberta
les sangs arbora i els cors desperta ;
per ço nosaltres no tenim son.

Puix Catalunya no vol altre aire
que el que es respira bevent la flaire
dels pins i motes del Montserrat.
No ens plauen terres que no hem guanyades ;
no volem Pàtries falsificades ;
no admet disfresses la llibertat !

Amb ses empentes podrà la Força
el curs dels pobles torce i retorce,
podrà posarse'ls a sota peu ;
mes el que és Pàtria i és sang de raça
ningú ho esborra ni es perd, ni passa ;
ningún l'esmena l'obra de Déu

La ratlla dreta dels estadistes,
el sil·logisme dels grans sofistes,
això que ens venen com a nació
fet amb pedaços, forjat amb trampa
i que ho enquadren com una estampa,
això són pàtries de munició.

No és Catalunya pàtria d'aquestes ;
no és fruit de xifres, sumes i restes ;
es tota nostra, de ningú més ;
per més que breguen per dominar-la,
per molt que facin per doblegar-la,
les tiranies no podran res.

Que Catalunya només pot viure
per a nosaltres... Esclava o lliure,
sempre és la mare que ens alletà;
quan caiguin totes les dinasties,
ella ben ferma comptarà els dies...
La Pàtria és Pàtria. Ho és i serà.

Claudi Omar i Barberà
(Barcelona, 1861 – 1931)

TURISME A CATALUNYA

Malgrat la crisi de la qual es parla tant i tant, la majoria d'europes (i també d'altres parts del món) gaudim d'un confortable nivell de vida que ens permet fer moltes coses, com viatjar i veure món. Molts són els ciutadans que s'han passejat pels cinc continents per visitar indrets i monuments que valen la pena de veure. I és veritat també que molts d'aquests ciutadans ignoren els tresors del seu país i fins i tot els que estan pròxims a casa seva.

Pels qui encara no ho coneixen, suggerim alguns llocs de la nostra terra força interessants com:

ESCORNALBOU, que es troba a la comarca del Baix Camp, prop del pantà de Riudecanyes. Té castell, església romànica i moltes dependències en les que hi vivia Eduard Toda que ho havia comprat a principis del segle passat, fent-hi una gran restauració.

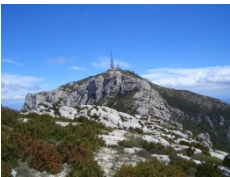
SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL MONT, situat al cap damunt de la Serra del Mont

(municipi d'Albanyà a L'Alt Empordà). L'església és d'estil romànic tardà i totes les dependències adjacents són boniques i molt ben restaurades. Verdaguer, que hi va sojornar un parell de vegades hi té una imponent estàtua de bronze.

EL CENTRE D'OBSERVACIÓ DE L'UNIVERS AL MONTSEC és

un consorci creat pel govern de la Generalitat i que té com un dels objectius, el desenvolupament d'aquesta zona de Catalunya bastant despoblada. Es troba molt a prop del petit poble d'Àger a la comarca de La Noguera, on hi ha la important Col·legiata de St. Pere, actualment en plena restauració.

EL MONTCARO (1.447 m) està a una vintena de quilòmetres al damunt de Tortosa (Baix Ebre). Fa part del Parc Natural dels Ports i pertany al municipi de Roquetes. És el punt més alt de les comarques tarragonines des d'on s'hi contempla un magnífic panorama.

Barcelona i les platges del litoral català són llocs molt atractius, però com veieu, hi ha molts altres indrets dignes de ser visitats.

ELOGI DE LA MIGDIADA

Feu la migdiada? No? Doncs potser l'haurieu de fer, perquè tota la gent que ha opinat sobre això, tots, coincideixen en dir que és una bona cosa. S'han fet moltes enquestes i estudis sobre aquest tema. Un d'aquests, fet a Grècia, diu que fer una migdiada de mitja horeta redueix el risc de mortalitat coronària en un 37% i el mateix afirma un estudi publicat per *La Harvard School of Public Health* i la *University of Athens Medical School*. Els experts de la NASA, que investiguen les coses amb lupa i precisió, afirmen que amb una migdiada de 26 minuts, el

rendiment dels astronautes pot augmentar fins en un 34%. La Dra. Sara C. Mednick, del *Salk Institute for Biological Studies de La Jolla* de Califòrnia dedueix de les seves investigacions que hi ha una relació directa entre la memòria i la migdiada, ja que aquesta facilita el flux sanguini a les àrees del cervell responsables de la memòria, amillorant també les habilitats visuals i auditives.

La creença popular atribueix la pràctica de la migdiada als països del sud, però sembla que no és ben bé així. Albert Einstein va fer grans elogis del bé que li feia aquesta pràctica.. També contem que Winston Churchill treballava fins a les dues o les tres de la matinada tan fresquet, quan els seus col·laboradors quedaven rendits i era perquè ell feia la migdiada. Per altra banda, l'Institut per la Investigació del Son i la Medicina de Regensburg (Alemanya) va publicar un estudi estadístic realitzat en cinc països d'Europa en el que es demostra que són els alemanys els que més fan la migdiada amb un 25% de la població; seguit dels italians (16%), els anglesos (15%), els espanyols (9%) i els portuguesos amb 8%.

En alguns països com als Estats Units, Japó o Àustria ja s'hi ha instaurant bastant la costum de fer una petita migdiada en el lloc de treball i a Alemanya, des d'un temps cap aquí, s'hi constata una campanya en favor d'instituir aquesta pràctica per a optimitzar el rendiment del treballador, a més dels beneficis biològics.

De la migdiada també se'n diu sesta, paraula derivada de l'expressió llatina *hora sexta*, que designa l'espai comprès entre les dotze i les tres de la tarda

Conclusió: TOTS A FER LA MIGDIADA, però al tanto! Que no duri més de 20 o 30 minuts com a màxim, perquè altrament ja és fer el mandra.

El dia 9 d'agost va morir als 87 anys, Josep Maria Ainaud de Lasarte. Historiador, activista polític i cultural, ha estat durant moltes dècades una de les figures cabdals de la cultura catalana. Nosaltres el recordem molt especialment de quan el varem poder tenir al nostre costat a la Festa Major del XXVè aniversari de Casa Nostra, que es va celebrar a Berna el 5 de juny de 1988. Va venir en representació de Jordi Pujol que en aquell temps era el President de la Generalitat de Catalunya. El seu discurs de salutació ple d'entusiasme, encara el recordem molts de nosaltres i guardem d'ell un bon record.

DIBUIXOS DEL CONCURS INFANTIL DE SANT JORDI

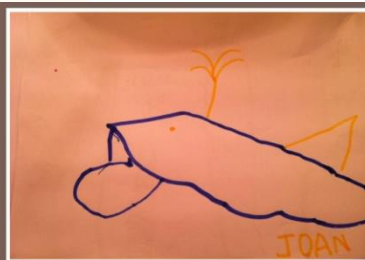
Inés Gimeno de los Mazos – 1 any i 11 mesos

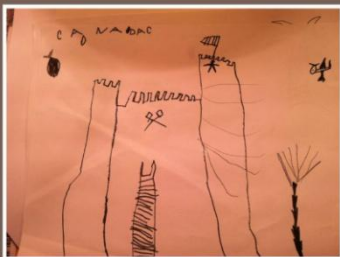
Maica Serra Kholer – 2 anys i 5 mesos

Laia Urbaneja Ferrer – 2 anys i 10 mesos

Joan Cross Alonso – 3 anys

Jordi Cross Alonso –

Anna Serra Kholer – 6 anys

Miquel Serra Kholer – 7 anys

Pau Cross Alonso –

CONCURS LITERARI SANT JORDI 2012 DEL CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

L'ESTEL DE MIL COLORS

I volava, volava, volava...

I brillava de mil colors.

I deixant-se acaronar pel vent,

dibuixava grans cercles en el cel.

Els nens i nenes plens de joia, reien, cantaven i dansaven.

L'estel se sentia feliç, lleuger, lleuger i al mateix temps

ple, ple, ple de no sé quina mena de sentiments...

Perdoneu.

He començat el conte per la fi, però de segur que us agradaria saber com ha començat aquesta bonica història.

Doncs era així.

En una ciutat molt gran i lluny d'ací, vivien uns nens que no tenien joguines, no tenien joguines perquè eren pobres. Els seus pares no tenien un treball que els hi procurés diners. No tenien casa on viure i amb prou feines quelcom per menjar.

Però sí que tenien, una platja de sorra fina molt bonica i una mar sense fi.

Els nens passaven hores i hores en aquest indret rebolcant-se a la sorra, esquitxant-se amb l'aigua, mullant-se els peus, jugant a la Marimba o amb una pilota feta de paper.

Un dia mentre estaven jugant, sentiren una música no gaire lluny d'ells. Encuriosits s'aproparen al lloc, i amb gran sorpresa, veieren tots els carrers engalanats de papers, serpentina i globus de colors.

Mil llumetes pampalluguejaven en els arbres. La música omplia l'espai i la gent cantava i ballava. Tothom estava content. Era la festa.

Pels nens eren uns instants màgics, mai no havien viscut una cosa igual, però el temps va anar passant i la festa es va acabar. Els músics pararen de tocar, la gent s'anava retirant i les llumetes deixaren de pampalluguejar.

Els nens quedaren sols, plens d'emoció, una mica embriagats per aquells instants meravellosos. Era com un somni. Però, amb l'arribada dels homes de neteja i amb el soroll dels cubells, ampolles i les escombres, els nens tornaren a la realitat, a la pròpia realitat i un sentiment de tristesa els colpí.

A poc a poc, s'aixecà l'oreig de matinada i els papers, serpentina i globus de colors es posaren en moviment formant una rotllana al voltant dels nens. Els nens es deixaren emportar amb joia dins d'aquell terbolí. Se sentien embolcallats pels

papers, serpentines i globus, era encisador. Donaven voltes i voltes i no paraven de riure. Se sentien formant part d'un conjunt, d'un tot. I així, va néixer en aquesta nit màgica un no sé què... un sentiment d'amistat, d'unitat, de solidaritat, de germanor.

I això va portar cua. Sí, sí cua, perquè l'endemà els nens es varen retrobar i decidiren construir amb els papers, serpentines i globus un gran estel de tots els colors. I tots junts, posant totes les forces, tot el saber fer i tot el cor, ho varen aconseguir.

L'amic, el vent, va bufar i l'estel de mil colors s'enlairà...

I volava, volava, volava...

I brillava de mil colors.

I deixant-se acaronar pel vent,
dibuixava grans cercles en el cel.

Els nens i nenes plens de joia, reien, cantaven i dansaven.

L'estel se sentia feliç, lleuger, lleuger
i al mateix temps ple, ple, ple d'uns sentiments

D' AMOR I GERMANOR

Anna Kohler

productescatalans.cat

La teva botiga online de productes gastronòmics artesanals catalans

ProductesCatalans.cat, ha seleccionat els productes artesanals d'alta qualitat de les terres catalanes, aquí trobaràs els productes fets i elaborats per la gent de la nostre terra, fets amb ingredients d'aquí, i que volem fer arribar, de la manera més ràpida i senzilla a tothom, siguis on siguis, visita la nostre botiga on_line, i selecciona el millor per a gaudir del plaer de la gastronomia ben elaborada. Com s'ha de fer ? molt senzill, entra a la botiga online, selecciona els productes que desitgis, i fes la comanda, ens posarem en contacte amb tu i et comentarem el cost final amb transport inclòs, i decideixes.

Bon Profit.

Web: www.productescatalans.cat
Botiga online: www.productescatalans.cat/botiga/
Informació: info@productescatalans.cat

lots regals formatges oli vi embotits cervesa bolets dolços cava melmelades

LE CONTE DE KIRZULEV

Ou la Fée Migrante

Il y avait sur les terres les plus orientales de l'Empire du Milieu, il y a très, très longtemps, un homme nommé Ho de Tchangtchin. C'était un jeune paysan qui faisait la joie et la satisfaction de ses parents. Les années passaient et il ne semblait pas près de voler de ses propres ailes. C'était comme s'il attendait que le destin vienne à lui.

Et il vînt, le destin. Il vint sous les traits d'une jeune dame qui s'imposait, aimable et joyeuse, dans ses rêves. Qu'elle était belle et gentille, cette dame aux cheveux ondulés comme la Fée Clochette!

A force d'entendre la dame de la nuit, si chaleureuse, le jeune homme se réjouissait de la retrouver chaque soir. Elle s'était vite imposée dans le rôle de la bonne fée, la conseillère, l'amie. Un soir, qu'elle fut plus enveloppante, elle finit par le charmer en lui proposant un voyage au pays du Soleil Couchant, seul lieu, prétendait-elle, capable de procurer le bonheur parfait. Quelle joie, pour le jeune homme ! Le bonheur parfait existait bel et bien. Mais, y avait-il droit?

Les visites nocturnes de la dame durèrent jusqu'au jour où le jeune homme acquit la certitude d'avoir droit à ce bonheur. Ce sentiment signifiait qu'il était prêt à partir, à marcher jusqu'au bout de la Terre. Il se mit donc à préparer son baluchon selon les conseils de la bonne fée : n'emporter que quelques galettes de céréales, une outre d'eau et une peau d'ours pour les nuits fraîches, suivre la trajectoire du soleil qui sera celle de son voyage et ne pas oublier que, seul, le soleil le conduira au pays merveilleux. Lorsque cet astre se perdra derrière les nuages ou tombera à l'horizon, il devra se nourrir et s'abriter pour la nuit. Ensuite, il lui faudra marcher longtemps, très longtemps. Il atteindra son but lorsqu'une paysanne lui offrira un œuf considéré comme le premier œuf d'une poule.

Ho de Tchangtchin prit donc congé de sa famille fort étonnée de ce projet de voyage. Ses père et mère tentèrent bien de le raisonner, mais ils ne purent que le persuader de ne pas trop s'éloigner de leur plaine. A son tour, il les assura de revenir les chercher une fois son installation faite au pays du Soleil Couchant, afin de partager avec eux le bonheur.

Fort des directives de la fée et de l'assentiment des parents, Ho de Tchangtchin partit le lendemain. Durant les premiers jours de marche, le ciel clair lui montra la voie de la longue plaine visible du logis de ses parents. Au détour d'une colline, il plongea dans l'inconnu et ce fut le choc pour lui, qui n'avait jamais quitté l'ombre de sa belle tribu. Sans repère, il fut tenté de rebrousser

chemin. Mais la fée veillait : le sentier parcouru s'était soudainement noyé dans une grosse tempête et perdu dans des brumes épaisses. Le jeune homme choisit de se tourner vers la clarté ; un ciel radieux lui ouvrait une voie vers le couchant. Il s'élança dans cette lumière et continua la marche. Léger, il était de nouveau prêt à braver les dangers des déserts et des montagnes ; seul, l'immense fleuve, coulant du nord au sud, le troubla : il se vit démuné de tout moyen pour le traverser.

Peut-être était-il arrivé ? Cela lui plairait bien, car le temps du jour et de la nuit, d'égale longueur, était passé et déjà, il subissait le ciel noir et le vent froid et les pluies et les gelées. Ce soir-là, Ho de Tchangtchin comprit que l'heure des neiges approchait. De dépit, de fatigue et de sommeil, il se laissa tomber au bord du fleuve, dans un abri de pêcheurs abandonné, remettant la réflexion au lendemain.

La nuit fut douce et peuplée de rêves de bonheur. Le temps et les soucis n'existaient plus. Tout lui était offert par son amie la fée, qu'il reconnut alors qu'il tentait d'ouvrir les yeux. Elle sourit, le caressa et l'invita à boire une infusion. Il voulut se lever, mais son corps ne le portait plus. Abattu, mais confiant, il se laissa glisser dans la même léthargie. Ce n'est que plus tard qu'il put réfléchir : le bonheur espéré n'était que l'incarnation de son amie la fée ?

Pourtant, lorsqu'il réussit à se tenir debout, à forcer ses muscles, la dame-fée l'invita à monter dans sa petite embarcation. Ce fut une jolie promenade qui aboutit à l'autre rive du fleuve où un grand vent les accueillit et le projeta de nouveau sur le chemin du Couchant en balayant tous les nuages et la belle dame en même temps.

Ho de Tchangtchin ragaillardi, reprit la route en courant, avec le désir d'arriver dans un village pour l'hiver. Après tant d'années de marche, il avait hâte de se poser un peu.

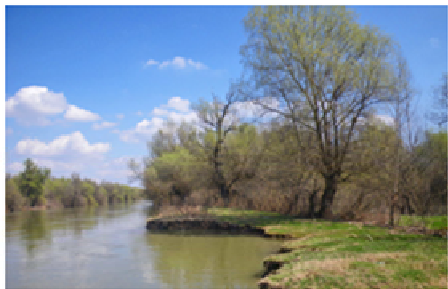
Il marchait et courait en y mettant tout son cœur. Il dépendait, bien sûr et toujours, de la variabilité du ciel. Mais il était satisfait puisqu'en s'éloignant du fleuve, le ciel se montrait plus ensoleillé.

En général, il voyageait seul, mais quelquefois il suivait des marchands ou des troupes de chasseurs qui allaient dans sa direction. Un jour, des gens l'invitèrent à monter dans leur carriole tirée par un bœuf. Une femme, nommée Hoan, y était déjà installée. Il apprit qu'elle aussi marchait vers un village pour échapper aux rigueurs de l'hiver. Le destin les réunissait donc dans une même lutte, mais aussi dans une même joie : bien assis, ils pouvaient enfin regarder tranquillement le paysage, écouter les oiseaux...

Ce que Hoan ignorait manifestement, c'était l'œuvre de la fée. Ho de Tchangtchin ne lui en parla pas parce que cette dernière l'oubliait depuis la

traversée du fleuve. A Samarkand, ils se réfugièrent dans une habitation abandonnée et ils organisèrent leur vie commune. Quand le printemps suivant, lorsque la végétation ressuscita, Ho de Tchangtchin vit le ventre de Hoan s'arrondir, il sut qu'il était arrivé au pays du bonheur. Aurait-il mangé le fameux œuf sans le savoir ?

Leur naquirent, cinq enfants.

Et voilà qu'au soir du vingtième anniversaire de Ho de Tchangtchin junior, la fée apparut dans les rêves de ce fils qui, à son tour, partit à la recherche du pays du Soleil Couchant, seul lieu, avait-elle répété, capable de procurer le bonheur parfait. Il en fut de même pour chaque premier enfant mâle descendant des Ho de Tchangtchin. Cela jusqu'aux siècles où plus personne ne crut en l'ensorceleuse, enfin baptisée Fée Migrante. Et c'est ainsi que la nombreuse descendance de Ho de Tchangtchin, disséminée sur la longue route, de l'Est vers l'Ouest, arriva, dit-on, en Europe occidentale, raison pour laquelle on trouve maintenant, dans cette partie du monde, des fronts bas, des yeux en forme d'amandes, des cheveux frisés, des peaux de différentes couleurs !

Nous, gens de l'Ouest, avons toujours cru que les lentes migrations imposées par la Fée Migrante mirent au jour le lien physique qui pourrait nous relier à des ancêtres orientaux, ainsi que le lien spirituel qui apprend à la race humaine la tolérance face aux différences.

Pierrette Kirchner-Zufferey

Ens plau felicitar als nostres socis Rafael i Glòria Gorrite pel nomenament de la seva filla Núria a formar part del *Conseil d'Etat du canton de Vaud*, (compost de 7 membres o ministres per governar el nostre cantó).

En el 2000, ja va entrar a formar part de l'Ajuntament de Morges (la municipal més jove de tots els temps en aquell municipi). En el 2008 és nomenada alcaldessa (també la primera dona en aquesta funció) i a l'abril d'aquest any passat a ser membre del govern del cantó.

Núria Gorrite

LA ROJA; LA ROJITA = TOTS ROJOS

Aquest estiu hem estat de sort, futbolísticament parlant. L'equip d'Espanya es va proclamar brillantment, campió d'Europa, al guanyar en la final als *azzurri* d'Itàlia per un contundent quatre a zero! Fòrem proclamats els millors! fou la gran alegria col·lectiva de l'any! d'un any de poques alegries i que encara no s'ha acabat. Segurament que en veurem de fresques, perquè en aquest any de (des)gràcia, es préveu que hi haurà molt mullader.

Milions de telespectadors seguiren els partits de l'Eurocopa amb delectació, entusiasme, passió i molt de fanatisme, per les pantalles gegants, mitjanes o petites, instal·lades a les places, carrers o salons de les cases, segons disposició de cadascú. I en aquell vespre que vàrem esser campions, acabat el partit tothom es va llençar al carrer amb banderes i samarretes *rojas* (que és el nostre color nacional). D'aquí ve que a l'equip se li digui *La Roja*. Ja tenim l'any salvat!, ja tenim honor a dojo!, ja tornem a ser *conquistadores*! Que grans ens vàrem sentir aquell vespre! L'arribada al País d'aquells *nois-herois* a l'endemà, fou colossal, triomfal. Gran desfílada per la capital. Els Ministeris i els bars, van

buidar-se per aclamar aquella fúria espanyola, que fou la millor de totes. Foren rebuts pel Rei (ja que aquell dia, segons varen dir, no era a caçar elefants a l'Àfrica), acompanyat de tota la seva família, (bé, no tots. N'hi faltava algun que devia ser a ca l'advocat). Tot feia molt goig, molt i tot tenia un aire de

país de les meravelles. La festa fou completa per tothom: futbolistes, esportistes, polítics de dretes, del centre i d'esquerres, gent del carrer, gent del nord i gent del sud. Tothom s'hi va poder lluir. Fou una gran Festa Nacional, però sense braus ni sang.

I sense deixar el futbol, arribem als Jocs Olímpics de Londres. Allà hi anaven els joves futbolistes que tenien un màxim de 21 anys (segons el reglament). Però venint d'Espanya, ja se'ls va col·locar entre els pretendents a la medalla d'or, i amb una certa raó. Se'ls va anomenar *La Rojita* jovenívola, nom

calcat dels grans que havien conquerit l'Europa unes setmanes abans. Doncs nois, fou un fracàs total, però total! No varen guanyar cap partit, ni feren cap gol. Només quatre xuts al pal!, quina decepció! En arribar al país, ningú va sortir al carrer a victorejar-los, ningú es posà samarretes vermelles per a ells. Pobre canalla, quin desengany! El Rei no els va rebre, (potser aquell dia si que era a caçar elefants) i amb les mans buides i la cua entre les cames, ja tornaren a casa a la primera setmana dels Jocs Olímpics.

Avui dia, hi ha com un malefici paral·lel de futur entre el futbol i la política del nostra país. Que els temps són incerts, foscos i confusos, ho sap tothom; que els joves no fan gols olímpics... doncs malament i l'atur, les hipoteques, i les dificultats de cada dia els esclafen. El país trontolla i la realitat quotidiana no pot aixecar la moral del poble, sobretot dels joves, per més copes, gols i victòries futbolístiques que ens guanyi la tant lloada, *La Roja*.

I tornant a la famosa *La Roja*, hi ha quelcom que hem sorprès i que ve de molt lluny. Recordo molt bé que acabada la guerra civil espanyola, dir *rojo* a algú, era oficialment un insult molt fort. Era pitjor que dir-li comunista, separatista, anarquista, republicà o catalanista. I quasi sempre s'hi afegia de *mierda*, amb perdó. Jo no ho entenia. Era petit i mai ningú em va explicar res d'aquella estranya situació, però vaig veure com el pare, els avis, els oncles, els veïns... van fer presó, acusats oficialment de *Rojos*, com si fossin el diable en persona. Eren persones nobles i bones, molt bones per mi. Gent que treballava molt per posar el plat a taula per tota la família. Finalment vaig comprendre que els *Rojos* simplement eren els vençuts d'aquella catàstrofe, i havien de callar del tot.

Allò no era pas un joc de colors. Era la humiliació, el càstig que aquells vencedors, amb l'ànima molt negra, els van imposar. Per això, ara que s'ha parlat tant de *Roja i Rojita*, de manera festiva i triomfant, m'ha vingut quelcom d'absurd al pensament, al recordar que dir *Rojo* o *Roig*, era un vertader insult.

La gent del meu poble i de tots els pobles d'arreu de la pell del brau, van donar molt de la seva vida, per fer millor la nostra, tot i que eren autèntics *Rojos*.

Ironies de la història, però malgrat tot jo crido ben alt i fort: *visca els Rojos i Viva la Roja*.

Pere Canyameres Petit

AUCA DELS CASTELLERS

Aquests castells tan humans, fràgils però plens de llum, bastits per forts catalans, del cos tenen el perfum."

Amb camisa, pantaló, i amb noies, naturalment. Faixa negra i mocador, tots iguals, és evident."

Fan goig així abraçats, amb posats ben definits, mans i braços forts, lligats. Reeixiran anant units!"

"Pinya", pot fer tot el poble, ningú hi sera rebutjat, des del menestral al noble, fins als jutges del jutjat."

Al "castell" tres generacions, tot el jovent té cabuda. Exemple és per a les nacions car aquí tothom."

a faixa ampla ben tibada com la duïen els pagesos, ventre ben ferm per a l'alçada, i així els llocs no són malmesos

Les cames són els pilars, llargs, gruixuts o bé primets, d'eixos castells seculars que a contrallum són tant nets."

Base quatre, cinc, mai set tot depèn de la sortida, quant a l'alçada, a pleret, és el cap qui l'ha escollida."

Mares totes molt trempades, pares, joves i canalla, de totes les alçades. Tots ells són gent de batalla

Ferms els braços, ferms els pits, hi ha germanes i germans, veus els culs arrodonits, i a les naïtes tot són mans."

Tots els nois pel basament es trien dins de la colla; són els més forts del moment i les naïtes fan bombolla."

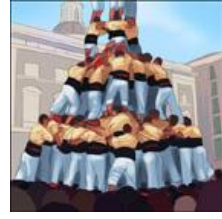
Fer la pinya o el folre porta els braços de molta gent, gran pes això comporta, i també un esforç ingent."

Per pujar van descalçats
així es grimpa millor ;
tots a una, compassats,
els nervis és el pitjor."

"Folre" al vol dels segons,
enforteix la nostra torre.
Terços, següent dels graons.
va amunt i sense córrer."

"Manilla" no molt sovint.
És un castell d' excepció,
n'hi ha hagut pocs al XX.
Quan es fa hi ha tensió."

Ara pugen quarts i quints
molt més àgils i amb fermesa,
els pisos no són mesquins,
la flama al cor han encesa."

La música dels grallers,
cal que s'interpreti bé,
dona ànims als castellers
i porta el ritme també. "

Els "dosos" són dues nenes,
primeres al pom de dalt,
ligades porten les trenes
s'enfilen sense fer mal."

Puja ara l'acotxadora,
dita també cassoleta,
que sembla una rentadora,
allà dalt arrupideta."

A dalt de tot l'enxaneta
molt feliç i emocionada,
amb la mà ens fa l'aleta
i comença la baixada."

El castell han carregat,
ben ferm a força de puny.
Somni fet realitat,
la colla pot anar lluny."

Del poble puja un gran crit,
els badocs estan contents
ningú aquí no està pansit,
els pares són amatents."

La nostra gent castellera,
d'eixa terra tan ufana,
va endavant mai no va enrere,
com la terra catalana."

Avui no, no hem fet pas lenya,
lluny de nosaltres el dol.
Tothom riu. Ningú no renya.
Hi tornarem, tot l'estol !"

Dibuixos:Roge Tallada

Text: Ramon Cuéllar /Joan Vilamala

PREMIS J. M. BATISTA I ROCA

Enguany encara, tenim un membre de Casa Nostra de Suïssa que ha estat guardonat amb el premi Josep Maria Batista i Roca. Es tracta del nostre actual president Enric Vinyals, de Zuric. L'Enric és un singular mereixedor d'aquest guardó, per tot el que ha fet per Casa Nostra des de fa temps i molt especialment per la tasca que ha portat a terme durant aquests darrers anys de la seva presidència, ja que malgrat alguns desànims i petites crisis, ha sabut menar la barca cap a bon port.

Els altres guardonats en aquests XXIII Premis J.M. BATISTA I ROCA del 2012 són:

- Sra. Elvira Ballesta** (resident a Brussel·les, Bèlgica)
- Sr. Gaudí Barsotti** (Marsella, Occitània, Estat francès)
- Sr. Carlos Rubén Capdevila** (La Plata, Argentina)
- Sr. Josep Ligorred** (Mérida, Mèxic)
- Sra. Imma Martí** (Bochum, Alemanya)
- Sr. Alberto José Miyara** (Rosario, Argentina)
- Sr. Károly Morvay** (Budapest, Hongria)
- Sr. Claus D. Push** (Friburg, Alemanya)
- Sra. Montserrat Ranera** (Caracas, Veneçuela)

El Centre Català de Lausana felicita calorosament a tots aquests premiats que rebran la recompensa el dia 10 de novembre de 2012 en un acte que se celebrarà a dos quarts de set de la tarda al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

Actualment el certamen porta el nom oficial de:

PREMI JOSEP MARIA BATISTA I ROCA MEMORIAL ENRIC GARRIGA TRULLOLS

en honor i en memòria del qui fou president de l'IPECC i cofundador dels premis, Enric Garriga Trullols (Barcelona 1926-2011), que ens deixà definitivament el dia 17 de novembre de l'any passat i que resta present a la nostra ment, per tot el que va fer amb gran entusiasme i eficàcia per Catalunya.

Ens plau recordar que aquests premis es donen cada any a 10 catalans o catalanòfils que s'han distingit en la defensa i la promoció de la llengua i la cultura catalanes en terres estrangeres. I ja fa 24 anys que es va crear.

ARA FA 30 ANYS...

(Aquest article es va publicar en el butlletí número 34 del febrer del 1982)

Resposta a la *CARTA OBERTA PLANÇÓ*

Crec que, d'entrada, ens hem de congratular que dues frases aparegudes, en dos escrits no signats, al darrer Plançó del mes de juny, hagin merescut un comentari crític del senyor Jaume Serra de Vevey. Feia tants d'anys que els lectors de Plançó no donaven senyals de vida !

Les frases que han suscitat la crítica del senyor Serra són : « Sí, som una nació, però...una nació encara oprimida » i « els nostres partits i sindicats no estan a l'altura del que Catalunya necessita i d'allò que el poble proclama i reclama », publicades, respectivament, una a l'Editorial, i l'altra en una nota introductòria al « Text de la declaració unitària » (pàgina 16).

En primer lloc, i per a tranquil·litat del senyor Serra, avançaré que les frases en qüestió són totes dues de qui signa aquestes ratlles, humilment Josep Grau i Colell. Si no anaven signades, no cal pas que hi cerqui cap mala intenció, la cosa és molt més simple : suposo que el senyor Serra convindrà amb mi que les editorials de qualsevol publicació generalment no solen anar mai signades. I, quant a la nota introductòria de la pàgina 16, li he de dir que si els que ens encarreguen de Plançó haguéssim de signar totes les notes introductòries, segurament que els nostres modestos noms es farien enutjosos als pacients lectors per les moltes vegades que haurien de repetir-se. Al mateix Plançó del mes de juny, per exemple, el senyor Serra encara hi hauria pogut trobar una altra introducció- la dedicada a Josep Pla- igualment sense signatura.

Però, bé. Per manca de signatures, no renyirem pas. Ja signarem més.

Anant ara a l'anàlisi de les frases polèmiques, recomanaria als lectors de Plançó, i al mateix senyor Serra, que les tornin a llegir en el mateix context en que foren escrites i per què foren escrites.

No m'estendré gaire en la resposta, perquè el debat sobre els temes posats a discussió donaria matèria per a llibres sencers. (Per cert que són de gran actualitat en aquesta polèmica, i refermant les meves constatacions, les novetats editorials « Catalunya, nació sotmesa », de Felix Cucurull, i « A casa amb papers falsos », de Manuel de Pedrolo).

Enfront de l'afirmació « Si, som una nació, però... una nació encara oprimida », el senyor Serra replica cofoi : « Ara no ! Durant el franquisme í que ho érem, una nació oprimida, quan estaven oprimides les nostres costums, la nostra llengua, la nostra cultura. (...) ».

Pel que es veu el senyor Serra posa com a punt de referència de l'opressió del nostre poble la dictadura franquista. I cal fer-ho també! Però sobretot no cal oblidar

mai que l'opressió de la nació dels Països Catalans ve de molt més lluny. L'aparositat de la recent opressió franquista no ha de fer-nos oblidar mai l'opressió secular de que és víctima Catalunya i la resta dels Països Catalans : concretament des del 1707 i 1714 (1716, Decret de Nova Planta), en que Catalunya i la resta dels Països Catalans, juntament amb Aragó, foren espoliats de les seves llibertats nacionals i annexionats per la força de les armes a un regne foraster, concretament al regne de Castella.

I els Decrets són ben explícits. El de 1707, referint-se al País Valencià i a Aragó proclama « por el justo derecho de conquista que de ellos (regnes de Valencia i Aragó) han hecho últimamente mis armas », per concloure « siendo mi voluntad (és Felip Vè, que dictamina) que éstos (reenes) se reduzcan a las leyes de Castilla, y el uso, práctica y forma de gobierno que se tiene y ha tenido en ella (Castella) y en sus tribunales, sin diferencia alguna en nada.

I pel que fa a Catalunya concretament, el Decret de Nova Planta (1716) és igualment ben explícit « habiendo (...) pacificado enteramente mis armas el Principado de Catalunya, tocaba a mi Soberanía (la de Felipe Vè.) establecer gobierno en él ».

Que jo sàpiga fins ara no hi ha hagut encara cap govern dels que han desfilat durant més de dos segles i mig per Madrid que hagi revocat o anul·lat aqueixos Decrets del 1707 i 1716. Això vol dir que encara estan en ple vigor. I que ho estan, en tenim proves a mans plenes cada dia.

Un dels fets que més palesen que Catalunya encara és una nació sotmesa, és que des de « llavors » cap govern encara no li ha deixat expressar clarament i lliurement, via referèndum, com vol ser, com vol viure, com vol organitzar-se. Mentre li sigui denegat el dret, dret reconegut internacionalment a tots els pobles (no sols als d'Àfrica i als d'Àsia), a l'autodeterminació, serà una nació oprimida. Mentre »ells « ens diguin el que hem de voler, o el que hem de fer o no fer, Catalunya serà una nació oprimida. Mentre durin les corredisses cap a Madrid per a demanar (el que és nostre), per a queixar-se o per a dir-los que ara ja som bons nens. Catalunya serà una nació sotmesa. Mentre no s'accepti, pel cap baix, una estructuració federal de l'estat espanyol, on els pobles pactin lliurement amb igualtat de deures i de drets, serem una nació sotmesa.

Referent al que vaig escriure dels partits i sindicats, que « no estan a l'altura del poble », crec que el vaig escriure no cal pas que ho esmeni. Per desgracia per a tots, crec el meu judici ha guanyat en trista actualitat. Per altra banda, el mateix senyor Serra tampoc no em rebutja pas l'afirmació. Ell només es dedica a fer propaganda a favor d'entrar als partits i sindicats. I li dono tota la raó. Però tot això ja es problema d'ells.

A la « Carta oberta a Plançó », el senyor Serra fa encara algunes altres observacions i crítiques que mereixen ser igualment puntualitzades.

Per exemple escriu : « i mirant més enrere, cap aquells anys plens de fosc, quan de veritat érem una nació oprimida per la dictadura franquista, no recordo pas

gaires editorials ni articles de Plançó denunciant aquella situació. Es veritat que llavors altra feina tenien els seus redactors en enlairar els mèrits de les trobades entorn d'un pa amb tomàquet, o d'altres glories gastronòmiques catalanes ». Centrar, de forma despectiva i amb un punt de mala bava, com fa el senyor Serra, les activitats de Casa Nostra i els escrits de Plançó solament en les trobades amb pa i tomàquet, és una generalització de Casa Nostra que mai no ha existit. Un mínim repàs dels Plançons i Circulars de Casa Nostra ens mostraria que, justament i juntament amb el pa i tomàquet, Casa Nostra sempre ha mantingut una clara bel·ligerància a favor del redreçament nacional del nostre poble. I això no vol dir tampoc que l'actual Cos de Redacció de Plançó sigui el de llavors. Per altra banda, potser també seria interessant saber les activitats catalanes del senyor Serra durant els temps del pa amb tomàquet i de la foscor franquista.

En un altre moment de la seva carta diu ; « Jo no sé el que Catalunya -que és una abstracció- necessita ». En això que no sap el que Catalunya necessita, si ho diu ell mateix, de segur que té raó. També té raó quan diu que Catalunya és una abstracció. Però no s'adona que a la ratlla següent parla de « poble », que és igualment una abstracció.

Després al final de la carta el senyor Serra arremet contra la demagògia. I té tota la raó del món, però segurament ho fa fora de lloc. Dir que « Catalunya és encara un nació oprimida » i que « els partits i sindicats no estan a l'altura del poble » no és fer demagògia sinó denunciar una trista realitat. Al meu parer, el que sí és demagògia és afirmar el contrari, com solen fer certs partits sucursalistes.

Josep Grau i Colell

CONCURS

En els nostres Butlletins, a vegades se'ns hi escapen algunes faltes d'ortografia, però ara n'hi haurà alguna més que hem posat expressament perquè un dels nostres lectors pugui rebre una recompensa. El premi el guanyarà aquella o aquell que hagi trobat més faltes, que haurà d'apuntar en un paper i enviar-lo a l'adreça del Centre:

Centre Català de Lausana
Concurs ortogràfic
Rue de Genève 91
CH - 1004 Lausanne

La responsabilitat del contingut dels articles correspon als seus autors
--

LA GRANDE TABLE DE MORGES

també de moltes altres nacionalitats.

En la parada del Centre Català de Lausana s'hi exposaven i si venien diversos productes catalans, (embotits, olis, formatges, vi moscat, coca de lladons, olives i encara bastants altres productes de la nostra terra, alguns ja cuinats.

Dins la festa, sempre molt animada i que dura tot el dia, s'hi intercalen espectacles folklòrics i el nostre Grup Sardanístics també s'hi manifestà exhibint diferents ballades de sardanes.

Pere Lluch i Molinari

OLI D'OLIVA VERGE EXTRA
Moli d'oli

c/ Santa Maria, 32
Tel. 93 897 91 78
Fax 93 897 94 28
08736 **Guardiola de Font-rubí** - Barcelona

info@1770lluch.com
www.1770lluch.com

PARAULES PER MEDITAR

- La vida no està feta per comprendre-la, sinó per viure-la (Jorge Ruiz de Santayana, filòsof).
-
- Crec que la televisió és molt educativa. Cada vegada que algu l'encèn, me'n vaig a l'habitació a llegir un llibre (Groucho Marx).
- La felicitat de la vida consisteix a tenir sempre alguna cosa a fer, algú a estimar i alguna cosa a esperar. (Thomas Chalmers, teòleg i escriptor).
-
- A vegades els diners resulten massa cars. (RalphWaldo Emerson (filòsof i poeta).
- La prova més evident que hi ha vida intel.ligent a d'altres planetes és que encara no ens han vingut a visitar (Sigmund Freud).
- Les matemàtiques no menteixen; el que hi ha són matemàtics mentiders. (Henri David Thoreau, escriptor i pensador).
- La paciència és un arbre d'arrel amarga però de fruits molt dolços. (Proverbi persa).
- Hi ha dues maneres de ser feliç en aquesta vida: una és fer-se l'idiota i l'altra és ser-ho. (sigmund Freud).
- La felicitat per mi passa per gaudir de bona salut, dormir sense por i despertar-me sense angoixa. (Françoise Sagan).
- A base de construir bé, s'arriba a ser un bon arquitecte (aristòtil, filòsof grec).
- No saps de què ets capaç fins que ho fas. (Pitàgores)

Plaça Major

- Què Peret, com has passat l'estiu?
- Doncs bastant bé. Fins i tot m'he banyat
- I en quin mar, si es pot saber?
- Doncs en el mar de la crisi on hi ha uns peixos grossos que se'n diuen recessió, atur, rescat, bancs dolents (només bancs, eh. Banquers no, això no es diu), retallades, prima de risc etc, etc, etc.
- Ja tens raó, ja. Si t'haig de dir la veritat, jo, de cada dia que passa ho entenc menys tot això. Crisi? Si segurament, però per altra banda veus que restaurants, teatres, hotels i altres llocs públics i d'esbarjo estan plens de gent. Diuen que hi ha 25 o 30% d'aturats? . No m'ho crec. Molts d'aquest estan fent feines i cobrant al negre, com s'acostuma a dir. A més no crec que els diners se'ls hagi menjat ningú. On són?
- No et preocupis, un dia o altre sortiran. Diuen que no hi mal que per bé no vingui. Així que després, d'aquí un quant temps tot anirà millor.
- Creus que aquest període serà encara molt llarg.
- No massa. Ja no estem en temps de la Bíblia en que es necessitaven set anys per engreixar les vaques. Ara tot va més de pressa.
- Això que em deies de que no hi mal que per bé no vingui sembla que és veritat perquè en el nostre país, gràcies o per causa d'això, s'ha despertat un procés nacionalista i fins i tot independentista, que altrament li hauria costat més.
- Efectivament, avui dia hi ha molts independentistes a Catalunya. Més que mai i la majoria ho són perquè s'han donat compte que el govern central d'Espanya ens tracta molt malament perquè molts dels diners que paga Catalunya amb impostos, se'ls gasta en altres regions, sovint en coses molt improductives, per no dir ruïnoses. Està molt bé ajudar als demés, però com s'acostuma a dir, *la caritat ben entesa comença per un mateix.*

- És veritat que hi ha molts independentistes i fins i tot es diu que si es fes una votació ara, guanyarien les eleccions. Però ara no n'hi ha de votacions i quan a Madrid s'ho vegin malament, vindran i diran: *Ja comprenem que necessiteu més diners. Mira, de moment us donem aquests i després ja us en donarem més.* Només amb això -que és el que segurament passarà- molts ja deixaran de ser independentistes i tornarem a quedar enganyats per alguns anys més.
 - Tot el que dius és cert, com ho és el fet que hi ha dues classes d'independentistes, que podríem definir com *els de cor* i *els de butxaca*. Els de butxaca són els que voldrien ser independents per viure més folgadoament des del punt de vista econòmic. Els de cor són els que voldrien l'independència per raons culturals i de llengua essencialment, sense menysprear les raons econòmiques. Aquesta dicotomia valdria més que no existís, però és així i és present en molts aspectes de la vida. Cervantes ho descriu palesament en *El curioso impertinente*, que és una novel·la curta intercalada en la primera part del Quixot.
 - De totes maneres, el que és cert és que dins de poc temps veurem segurament esdeveniments molt importants, que podrien canviar el panorama geopolític de la península ibèrica.
 - Doncs, VIURE PER VEURE.
-

FORMATGERIA SERRAT GROS

Cal Codina – Ossera
25717 La Vansa i Fòrnols
Alt Urgell – Lleida

Telèfon: +34 690 385 556
Correu: info@formatgeriaserratgros.com
Web: www.formatgeriaserratgros.com

Formatge de Muntanya

Elaborat des d'Abril fins a primers de Desembre.
Botiga pròpia on oferim degustació dels formatges.
Horari d'11 h. a 14 h. i de 16.30 h. a 20.00 h.

NOTES SOBRE FUTBOL

Hi ha molta gent que són fans del futbol i n'estan ben informats. N'hi ha d'altres que se'l miren de tant en tant, però que sovint s'hi perden, sense saber ben bé quina és la competició que estan veient o quina classe de partit es miren. En les notes que segueixen no pretenem aclarir-ho tot. Molt lluny d'això, però potser portar una petita llum sobre algun aspecte del món del futbol.

Comencem per **LA Lliga** espanyola de futbol masculina (coneguda com a *Liga BBVA* per raons publicitàries) que és la competició oficial de futbol d'àmbit estatal a Espanya. Es va fundar a l'any 1928 i s'ha anat jugant cada any, amb la sola interrupció del 1936 al 1939.

Actualment en la Primera divisió la disputen 20 clubs que s'enfronten entre ells en dues ocasions, una en camp propi i l'altra en camp contrari, segons un calendari establert per sorteig a principi de temporada. L'empat a punts entre dos equips a la classificació es dirimeix tenint en compte la diferència de gols entre ambdós en els enfrontaments directes. Si persisteix l'empat, es valora més a l'equip que, en el global de la lliga, hagi obtingut major diferència entre els gols marcats i els encaixats.

La palma de lligues guanyades se l'emporta el Real Madrid amb 32 títols, seguit del Barça amb 21 i l'Atlético de Madrid amb 9.

LA COPA de futbol espanyola va començar a disputar-se l'any 1902.

La primera edició es va nomenar **Copa de la Coronació** (en motiu de la coronació del rei Alfons XIII). Des del 1903 fins al 1932 portava el nom de **Campionat d'Espanya - Copa del Rei Alfons XIII**. Del 1932 al 1936 se l'anomenà **Copa d'Espanya - Torneig President de la República**. A l'any 1939 se'n digué **Trofeu del Generalíssim** i del 1940 fins al 1976 **Copa del Generalíssim**. Ara, des del 1977 porta el nom de **Copa de Rei**. Com a curiositat cal citar el fet que en l'any 1937 es disputà la Copa de l'Espanya Lliure (Trofeu President de la República), amb l'exclusiva participació de clubs dels Països Catalans, però aquesta edició no ha estat mai reconeguda oficialment per la Federació Espanyola de Futbol. Per contra, es va validar el títol conquerit pel Sevilla en la zona controlada pel bàndol franquista.

Tan la tria dels equips participants com la forma del campionat han sofert diversos canvis en el transcurs del temps. Actualment la disputen 84 equips: tots els clubs de primera i segona divisió, els cinc primers classificats de cada grup de segona B, els campions de tercera i els altres de segona B amb més puntuació fins arribar als 84. La final s'ha disputat sempre a partit únic en terreny neutral.

Els tres equips que han guanyat més *Copes* fins ara són:

Futbol Club Barcelona	26
Athletic Club de Bilbao	23
Real Madrid Club de Fútbol	18

La **Copa d'Europa de Futbol** (coneguda més popularment com la *Champions*) és la màxima competició oficial de futbol europeu que té lloc cada any, des de la temporada 1955/56. En el transcurs dels anys, el sistema ha sofert alguns canvis i actualment la disputen 32 equips, que són naturalment els millors classificats en les diferents lligues nacionals. Aquests 32 equips estan dividits en 8 grups de 4 equips cada un. Es classifiquen els dos primers de cada grup, per arribar als octaus de final amb 16 equips, que jugant 2 partits en forma eliminatòria només en quedaran 8 per passar als quarts de final. D'aquí en sortiran 4 per les semifinals, per arribar als dos finalistes, que disputaran la copa a partit únic en un camp escollit per la UEFA abans de començar la competició

La Copa del Món de Futbol és la competició més important del món futbolístic.

Té lloc cada quatre anys i hi participen els equips nacionals dels membres de la FIFA (Federació Internacional de Futbol Associació). Consta de dues etapes: la primera és una fase classificatòria que es juga en diferents estats i en la segona, que se'n diu la ronda final, hi participen 32 equips que juguen tots els partits dins d l'estat que ha estat escollit per la seva organització. Fins ara, aquest *Mundial*, com se l'anomena vulgarment, s'ha jugat 19 vegades amb els següents vencedors:

Brasil	5
Itàlia	4
Alemanya Federal	3
Argentina	2
Uruguai	2
Anglaterra	1
França	1
Espanya	1

Espanya, com tots recordem, la va guanyar en la darrera edició jugada el 2010 i que va ser organitzada per la República de Sud-àfrica. La pròxima es jugarà al Brasil el 2014.

El món del futbol és molt gran, s'hi mouen molts milions i atreu moltíssima gent. És un vertader fenomen de masses sobre el que es podrien omplir pàgines i més pàgines, sigui per citar l'enorme quantitat de campionats i lligues, des dels mundials fins als locals dels més petits llogarets. També són bastant complexos els

reglaments i les normes de joc i dins d'aquests, abans d'acabar voldríem parlar d'una regla que porta confusions en molta gent i que és el *fora de joc*. El reglament de la Federació Catalana de Futbol diu en el seu reglament que *un jugador està en posició de fora de joc si està més prop de la línia de meta contrària que la pilota i el penúltim adversari*. Dit d'altra manera: quant un jugador tira la pilota cap endavant, si en aquest moment de xutar un company seu està al darrera dels defenses contraris, aquest company està en fora de joc.

ACTIVITATS DEL CENTRE

DIADA DE REIS. — Com tenen costum, aquest any els Reis Mags també van passar pel Centre. Fou el diumenge 15 de gener. La festa va començar amb l'explicació d'un conte pels infants. Després van arribar els tres Reis amb tota pompa, es van instal·lar i van repartir obsequis per tots. La festa, molt animada, s'acabà amb una xocolatada.

CINEMA GENER. — El dijous dia 20 es va passar una pel·lícula pels adults, amb el títol *Què va ser dels Morgan?* del director nord-americà Marc Lawrence.

ESQUIADA DE CATALANS. — El diumenge 19 de febrer una colla del Centre van anar a esquiar a les pistes de *Portes du Soleil*, al cantó del Valais.

CARNESTOLTES. — Per celebrar aquesta festa, hi hagué un sopar que va preparar la nostra *cordon bleu* Pilar Mompert, amb la seva perícia de sempre. Després de la bona amanida, truites amb fesols i llonganissa, amb les postres corresponents.

CINEMA FEBRER. — El diumenge 12 de febrer els infants varen poder veure la pel·lícula de dibuixos animats *TOY Story 3* i el dijous 23 els grans pogueren veure el film franco-espanyol *Una casa de Bojos* de Cédric Klapisch

ASSEMBLEA GENERAL. — L'Assemblea General reglamentària de la nostra entitat, tingué lloc aquest any el dissabte 10 de març.

DINAR DE GERMANOR. — El diumenge 18 de març, una colla de socis es trobaren al Café-Restaurant *Le Boisy* per estar junts compartint un dinar. El restaurant el porten Jean-Claude Robert i la seva esposa Anna, barcelonina i socis del nostre Centre. En Joan-Claude és un molt bon cuiner i ens va confeccionar una magnífica paella.

CONFERÈNCIA. — El divendres 23 de març tinguérem l'honor de poder escoltar en Manuel Castellet, eminent personalitat cultural del nostre país en una dissertació en francès sobre *L'exil de la sculpture catalane de la Vierge de Núria (1936-1941)*. Fou un relat d'aquella odissea de l'imatge de la Verge de Núria a través dels Pirineus, per anar-se'n a refugiar en un cofre-fort d'un banc suís.

CALÇOTADA. — El diumenge 1 d'abril el nostre Centre va organitzar una altra calçotada que tingué lloc al mateix indret on s'hi havia anat ja l'any passat, és a dir, al *Refuge de la Planie* de Savigny Calgueren 1.100 calçots per donar a menjar als més de 60 comensals que s'havien reunit per delectar-se amb aquesta suculent i tradicional menjada. Els calçots foren cuits amb el foc de sarments, com

s'ha de fer. No eren sarments de les vinyes de l'Alt Camp, sinó de les vinyes de Lavaux, però el fum era el mateix.

CINEMA ABRIL. — El dijous 12 d'abril visionàrem el film CATALUNYA ÜBER ALLES del director Ramon Térrens. És una pel·lícula força interessant que tracta del tema de la immigració a Catalunya.

DIADA DE SANT JORDI. — Aquesta diada tant nostra, la

celebràrem aquest any, el diumenge 22 d'abril i fou en gran part dedicada als infants, ja que prèviament s'havia organitzat un concurs infantil de dibuix. La festa va començar amb un conte pels infants. Després es van mostrar a la pantalla els dibuixos que els infants havien enviat pel concurs, amb l'entrega dels premis. Com que prèviament també s'havia convocat un Concurs literari, seguidament van llegir els seus treballs les senyores Pierrette Kirchner i Anna-Maria Kohler. L'espectacle es va acabar amb un altra conte ideat i presentat per l'Anna-Maria

Kohler en la que participà tota l'assistència, petits i grans. Va haver-hi, com de costum l'oferiment d'una rosa a cada senyora i la parada i venda de llibres. I per acabar, el Centre va oferir un pisolabis a tots els assistents.

FESTA MAJOR DE CASA NOSTRA.

— Després d'un any sense Festa Major, el Centre Català de Basilea va organitzar la d'aquest any, que tingué lloc a MuttENZ (localitat al costat de Basilea) el 29 d'abril. Fou una festa molt lluída i ben organitzada com saben fer els nostres amics de Basilea. El lloc escollit era el quadre de l'hotel Mittenza.

La festa va començar amb un cercavila amb els gegants i els grallers de Sant Vicenç de Montalt. Després, al pati de l'hotel hi hagué els parlaments de benvinguda, amb una salutació de l'alcaldeSSa de MuttENZ. Amb tot això ja es va fer l'hora del dinar i seguidament hi hagué espectacles variats, amb un magnífic concert dels grallers, que malgrat la senzillesa dels instruments ens feren sentir agradables melodies i ritmes, animats per un *bateria* vertaderament excepcional. També hi hagué una coral i una excepcional actuació d'Albert Serrallach amb un número que feu les delícies de tots els assistents

Cercavila a MuttENZ

VISITA CULTURAL. — El diumenge 5 de maig, el Centre va organitzar una sortida per anar a veure l'exposició **CHARLIE CHAPLIN, IMAGES**

Evian. Vestíbol del Palais Lumière

D'UN MYTHE. Aquesta mostra de la vida i l'obra del popular actor es feia en el magnífic *Palais Lumière* d'Evian, un grandios i sumptuós palau amb moltes dependències en les quals hi havia peces personals de Chaplin, text amb la seva història i sobretot moltes projeccions de les pel·lícules més representatives de la seva filmografia. Tot molt ben exposat, sense enfarfegament.

CINEMA MAIG. — El diumenge 20 es projectà pels infants la pel·lícula de dibuixos animats **DONKEY XOTE** del director José Pozo i el dijous 24 varem poder veure **MACIÀ CONTRA COMPANYYS**, dirigida per Manuel Huerqa, en la que si descriuen els avatars d'aquells polítics entre el 14 i el 17 d'abril de 1931.

FESTA INTERCULTURAL A ECUBLENS.

— El Grup Sardanístic del nostre Centre va estar invitat a actuar dins el marc d'aquesta festa, en la qual s'hi exhibiren danses i espectacles de diferents nacionalitats. Fou una festa molt concorreguda.

CINEMA JUNY. — El diumenge dia 10 de juny es projectà el film **CARACREMADA** de Paco Poch, que relata les proeses d'un dels darrers guerrillers de la lluita contra Franco. És un film molt comentat, que ha tingut molts premis en diferents certàmens cinematogràfics d'Espanya i de l'estranger.

CARACREMADA

FESTA GRANDE TABLE.- Tingué lloc el diumenge 17 de juny. (Vegeu pàgina24)

CONFERÈNCIA.- El dijous 21 de juny tinguérem la sort de poder escoltar al senyor Vicenç Villatoro en una molt interessant dissertació sobre **LA PROJECCIÓ DE LA CULTURA CATALANA A L'EXTERIOR**. Amb la seves qualitats de comunicador i també com a pre-sident que és de l'Institut Ramon Llull, ens explicà la gran feina que fa aquesta institució per difondre la nostra cultura a l'exterior, ja que això és un aspecte molt important per la seva consolidació.

Vicenç Villatoro, durant la conferència

ENS HEM ASSABENTAT

- A causa de les grans gelades del passat mes de febrer, en Ferran Riba va fer una relliscada sortint de casa seva que li va distorsionar el braç, que va haver de tenir immobilitzat durant varies setmanes. Afortunadament tot es va acabar bé i ha pogut continuar fent la seva vida normal.

- En Gabriel Montoliu va caure a casa seva i tingué problemes amb l'os del fèmur, que el varen obligar a estar una temporada a l'hospital, Ara ja fa uns mesos que

està a casa seva, però amb força dificultats per sortir al carrer. Esperem però que poc a poc anirà millorant.

- La nostra professora de català Cristina Pérez va ser operada d'apendicitis el passat mes de juny, sense problemes.

- També aquest estiu va ser operat de cataractes l'Andreu Costa.

✝ El dia 2 d'abril va morir en Joan Gombau a l'edat de 91 anys. Era el degà d'edat del nostre Centre. A principis de gener havia estat atropellat per un auto. Semblava que la caiguda no era massa greu, però després de passar quasi tres mesos en diversos hospitals, finalment va sucumbir. Soci del Centre durant molts anys i gran aficionat de futbol, assistia

al Centre per veure tots els partits del Barça.

✝ També hem de lamentar l'òbit d'un altra dels nostres socis: Manuel Robert Andreu. Tenia 69 anys i mori a la mateixa data del 2 d'abril. A causa de que vivia al Mont-Pélerin, assistia poc a les activitats del Centre.

✝ El 23 de juliol va morir a Calella en Vicenç Rojo i Mateu, que durant molts anys va ser soci del nostre Centre, fins que després de la mort de la seva esposa Roser Cardona en el 2006, va marxar a viure a Malgrat. En Vicenç tenia 83 anys. Tots recordem la seva bonhomia.

✝ En aquest capítol de defuncions, hem sabut que a la Rosa Domènech se li va morir una germana que vivia a Barcelona. I també es va morir a Barcelona una germana de la Salvadora Abril.

A les famílies d'aquests difunts els hi adreçem els nostres sentits condols.

Hem de felicitar a la Pilar Mompert que ha tornat a tenir el títol d'àvia per setena vegada. Tot un rècord. La nounada és filla d'en Joan (el petit de la Pilar) i porta el nom de Lisa.

Els aires de Suïssa potser no són tan bons com els de Buenos Aires, però Déu n'hi doret!, ja que hem de senyalar que una catalana que viu aquí a Lausana va complir els 100 anys ara fa un parell de mesos. Es tracta de l'Amèlia Bellmunt, germana del nostre ex-president. A la nostra coneixença és la primera catalana de Suïssa que arriba a aquesta venerable edat, i amb bona salut. Felicitacions!

PARTITS DEL BARÇA EN LA Lliga 2012/2013

JORNADA	DATA	EQUIPS
1	19.08.2012	Barcelona - Real Sociedad
2	26.08.2012	Osasuna - Barcelona
3	02.09.2012	Barcelona - Valencia
4	16.09.2012	Getafe - Barcelona
5	23.09.2012	Barcelona - Granada
6	30.09.2012	Sevilla - Barcelona
7	07.10.2012	Barcelona - Real Madrid
8	21.10.2012	Dep. La Coruña - Barcelona
9	28.10.2012	Rayo Vallecano - Barcelona
10	04.11.2012	Barcelona - Celta de Vigo
11	11.11.2012	Mallorca - Barcelona
12	18.11.2012	Barcelona - Zaragoza
13	25.11.2012	Levante - Barcelona
14	02.12.2012	Barcelona - Athletic Club
15	09.12.2012	Betis - Barcelona
16	16.12.2012	Barcelona - At. Madrid
17	22.12.2012	Valladolid - Barcelona
18	06.01.2013	Barcelona - Espanyol
19	13.01.2013	Málaga - Barcelona
20	20.01.2013	Real Sociedad - Barcelona
21	27.01.2013	Barcelona - Osasuna
22	03.02.2013	Valencia - Barcelona
23	10.02.2013	Barcelona - Getafe
24	17.02.2013	Granada - Barcelona
25	24.02.2013	Barcelona - Sevilla
26	03.03.2013	Real Madrid - Barcelona
27	10.03.2013	Barcelona - Dep.La Coruña
28	17.03.2013	Barcelona - Rayo Vallecano
29	31.03.2013	Celta de Vigo - Barcelona
30	07.04.2013	Barcelona - Mallorca
31	14.04.2013	Zaragoza - Barcelona
32	21.04.2013	Barcelona - Levante
33	28.04.2013	Athletic Club - Barcelona
34	05.05.2013	Barcelona _ Betis
35	12.05.2013	At. Madrid _ Barcelona
36	19.05.2013	Barcelona _ Valladolid
37	29.05.2013	Espanyol _ Barcelona
38	01.06.2013	Barcelona _ Málaga

